

τά πενήντα. Δὲν εἶχε χάσει ἀκόμη τὴν πᾶσαν ἐλπίδα, διότι διετηρεῖτο σχετικῶς καλά, ἂν καὶ ἡ καρδιά της εἶχε τόσον βασανισθῆ καὶ τὸ σῶμά της ταλαιπωρηθῆ εἰς τὴν δοκιμασίαν τῶν ἀγόνων ἐρώτων.

* *

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς Μίς Θόρτον μού ἐπανῆλθεν εἰς τὸν νοῦν σὰν ἐχαίδευα τὸ χέρι της καὶ ἐζήτησον νὰ τὴν παρηγορήσω καὶ ἀπὸ οἶκτον καὶ ἀδελφικὴν στοργὴν κινούμενος, καθήσας παρὰ τὸ πλευρόν της, τῆς ἐφίλησα διὰ πρώτην φοράν τὸ ἐξηντηλημένον μάγουλον. Εἰς τὴν ἐπαρῆν ἐκείνην ἐσκήρτησε καὶ τὴν κατέλαβεν λυγμός· καὶ σφίγγουσα δυνατὰ τὸ χέρι μου, ἐψιθύρισε :

— Σᾶς εὐχαριστῶ. Εἶσθε τόσον καλός. Ἀγαπᾶτε λοιπὸν πολὺ τὴν Μαίημπελ; Εἶναι τόσον ὠραία, ἐκτάκτως ὠραία, ὅσον ἀθῶα καὶ τρυφερά κόρη.

Καὶ μετὰ μικρὰν σιγὴν ἐπρόσθεσεν ἀναστεναζούσα:

— Ἄν ἤμην κατὰ εἶκος ἔτη νεωτέρα, θὰ μὲ ἀγαπούσατε ἴσως. Τώρα μὲ ἀγαπᾶτε σὰν μητέρα σας.

— Ὅχι, Μίς Θόρτον, ἀπήντησα ἐν συγκινήσει· σᾶς ἀγαπῶ σὰν ἀδελφὴν!

Καὶ ἀποχαιρετίσας αὐτὴν διὰ δευτέρου καὶ τελευταίου φιλήματος, ἀνεχώρησα διὰ τὸν γνωστὸν ψευτοπόλεμον.

Καυμένη Μίς Θόρτον, πῶς τὴν ἐνθυμοῦμαι!

Εἰς τὸ τελευταῖον γράμμα της μού ἔγραψε μὲ χαρὰν πῶς ἠρραβωνίσθη τέλος πάντων. Ἠρραβωνίσθη, μόνον!

Ἀθῆναι Μάιος τοῦ 1898.

Γ. Σ. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
Εἰς τὸν γάμον

Με μιὰ γυναῖκα γνωστικὴ, μ' ἓνα καλὸ στεφάνι,
Εἶσαι λιμὴν σωτήριος μεσ' στὴν ἀνεμοζάλη.
Μὰ μὲ γρουσουζα καὶ κακὴ καὶ μ' ἄμυαλο κεφάλι,
Εἶσαι καὶ μὴ πρὸς βάρος σου - φουρτούνα στὸ λιμάνι!

ΣΑΤΑΝΑΣ